

ΕΝΑ ΥΠΕΡΟΧΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ

ΤΟΥ ΓΟΥΣΤΑΥΟΥ ΑΙΜΑΡ

Η ΜΕΓΑΛΗ ΚΑΡΔΙΑ

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

Μόλις όμως θύγχαν άνακουφισμένοι άπ' τ' άνώμαλο και σκοτεινό τ' ουνελλ και θρέθησαν άντικρ' στο σεληνοφώτιστο ποτάμι, ένα μούγκρισμα άπερίγραπτης άπελπισίας θύγηκε μισοπνιμένο άπ' τ' άστήθη των: "Ένα πελώριο μονόβυλο, με δεκαπέντε ένόπλιους άνδρες έπάνω του, φάνηκε ν' άργοκυλλάει στην άσημεία άπ' τ' οφειγάρι έπιφάνεια του ποταμού και νά διευθύνεται άκριβώς προς την είσοδο του τ' ουνελλ!...

Μόλις πρόλαβαν οι δυστυχισμένοι δραπέτες μας νά ριχτούν και νά κρυφτούν στις πλαγιές λόχμες...

—Κατάρα!... μουμούρισε ό στρατηγός.

—Θέέ μου, ποιός πίστευε νά ναυαγήσουμε μέσα στο λιμάνι; ψιθύρισε με όδυ νηρη άποκαρδίωσι κι' ό Ιατρός.

Μέ θαιο χτυποκάρδι έπειτα και με τ' οφαρμάκι στα χελιη των και στην ψυχη των, περιμένα νά δοϋν την άποβίβασαι τ' ουλό των στην όγθη του ποταμού, μόλις λίγα θήματα πλάϊ άπ' τους τρεις δραπέτες...

των ύπόπιτων έκεινων ένδ' οπλων, οι όποιοι έβεναν πειά τ' μονόβυλο τους στην όγθη του ποταμού, μόλις λίγα θήματα πλάϊ άπ' τους τρεις δραπέτες...

XII

Ο ΑΜΕΙΛΙΧΤΟΣ ΚΙ' ΑΙΜΟΣΤΑΓΗΣ «ΝΟΜΟΣ ΤΟΥ ΙΣΧΥΡΟΤΕΡΟΥ».

Μπρός στην είσοδο του όχθρου σπηλαίου της Μεγάλης Καρδιάς, ένας μεγάλος χώρος, έδάουε είχε καθαριστη έντελώς από δένδρα, άγκάθια και πέτρες και περίπου έκατόν πενήντα ως διακόσιες καλυβούλες από κλαδιά δένδρων είχαν κατασκευασθή.

Και ο' αυτές στρατοπέδευε τώρα όλόκληρη ή φυλή τ'ων Κομαγχιών, τ'ων όσίων ή ουχαδέφωλοι κι' ή άγάτη με τους Λευκοί κυνηγούς της πάμπας είχε φτάσει στο πιο έγκραδιο σημείο της!

Καταμεσής στο άπροδοκίτη αήτο χωριουδάκι, ήταν στήμεια μια κυκλική σκηνή από δέρματα θουάσαν κι' άγιοθουβαλιών, μέσα στην όποια έκαγε διαρκώς μία μεγάλη φωτιά, και στην είσοδο της όποιας όπληγε κρεμασμένο τ' οπλεμικό τρόποσ των Έρυθροδέρων: Μία πελώρια «πέλεκυς» δηλαδή, καμωμένη άπ' τ' αματόλουστα μαλλιά της κόμης πολυαερ θμων άνθρωπίων κρανίων!

Η ξεχωριστή αυτή σκηνή, ήταν ή σκηνή τ'ων συνεδριάσεων του ουμβουλίου τ'ων γερόντων της φυλής.

Σ' όλόκληρο τ'ο χωριό βασιλευε πυρετώδης κίνησης.

Οι Κομαγχιαι πολεμιστάι ήσαν θαμμένοι με τ' οπλεμικά χρώματα τους και πηγαينوερχόντουσαν πάνοπλο, σαν νά έπρόκειται να θαδίσουν άπο στιγμή σε στιγμή κατά τ' ου έχθρο.

Οι Λευκοί κυνηγοί πάλι, φορούσαν τ'α πιο γραφικά κουστούμια τους κι' είχαν καθάρσι με έξαιρετική φροντίδα τ'α όπλα τους, σαν νά σκόπειαν νά τ'α μεταχειριστούν όστερα από λίγες άρες.

Τ'α πολυάριθμα όπλα τ'ων κυνηγών και τ'ων Έρυθροδέρων, σελλωμένα κι' ήτοιμα, θουσκόντουσαν μαζεμένα όλα μαζί εκεί παράφρα και καμιά δεκαριά πολεμιστάι τ'α πρόσχαν και τ'α φρουρούσαν.

Τέλος, και πράγμα πρωτοφανές για τους Έρυθροδέριους, ό φιλαρχός των είχε τοποθετήσει πυκνός σκοπούς γύρω άπ' όλα τ'α σημεία του στρατοπέδου, για νά άναγγελλουν την τυχόν προσέγγισι όποιουδήποτε ξένου πού θ' άντίκρυσαν.

Μιά και κάτι άλλο άκόμη, θ'α παραζένευε τ'ον θεατή πού θ'α τ'ο πρόσχε: Οι δυο άρχηγοί τ'ων ουμμάχων έκεινων και φίλων πολεμιστών, ή Μεγάλη Καρδιά δηλαδή κι'

ό Νεχού-Νουτάχ, έλειπαν άπο κεί, έχοντας μαζί τους και τ'ο Μαϋρο Ζαρκάδι. Και μόνον ό Άνοιχτόκαρδος έτρεχε δ'ω κι' εκεί κι' έπιστατούσε στις αίνιγματικές αυτές προτοιμασίες, έχοντας για βοηθό του τ'ον προϊστάμενο του ουμβουλίου τ'ων Κομαγχιών γερόντων, τ'ον γυναικό μας κι' άπο άλλου σεθάσιο γέρο· Έχσις!

Τ'α πρόσωπα και τ'ων δυο τους ήσαν αούτηρα και σκεπτικά. Τ'α φροσιμάτα τους κι' οι ρεμβασμοί τους έδειχναν ότι μία ζωηρή, κρυφή άνησυχία τυραννούσε τις ψυχές τους.

Άκριβώς την ήμέρα αυτή θ'α ρχόταν ό Ουακτέχνο νά ζητήσει την παράδοσι της δόνας Λούθ στον θέηλο πέδο του.

Θ'α τολμούσε άραγε ό λήσταρχος νά ρηθ;...

Όλοι τ'ον πίστευαν Ικανό για μία τέτοια θρασύτητα, γιατί δλοι-κυνηγοί κι' Έρυθροδέριοι-έχαν πικρή πείρα, άπ' τ'ο παρελθόν, για τ'ο άγριο θάρρος και τ'η σιδερένια θέλησι του Ουακτέχνο. Κι' έπειτα, τι είχε νά φοβήθ;... Δέν κρατούσε τ'η ζωή του αιχμαλώτου στρατηγού σ'α χέρια του, έξασφαλίζοντας έτσι τ'η δική του.

Η ώρα πλησίαζε όχτό, Ό πρωινός ήλιος φούτιζε με τις λαμπρές άγίντες του την ένδιαφέρουσα ουγκέντρωσι, την όποια προσπαθήσαμε νά περιγράψουμε πιο πάνω.

Έκεινη τ'η στιγμή, ή δόνα Λούθ φάνηκε νά θγαίνει άπ' τ'ο σπήλαιο. Άκουμπούσε στο μπράτσο της δόνας Ζεσουσίτας κι' ό ματρο-Ευθέσιος τις άκολουθούσε άπο κοντά.

Η δυο γυναίκες ήσαν χλωμές, θλιμμένες, με πρόσωπα αφανισμένα άπ' την άγωνία και την άγρότητα, τ'α δε κόκκινα μάτια τους φανέρωναν τ'ο διαρκές και πικρό κλάψιμό τους.

Μόλις τις είδε ό Άνοιχτόκαρδος, έτρεξε κοντά τους και τις χαϊρέτσε με σεθασμό.

—Άκόμη δέν γύρισε ό γυιός μου; ρώτησε άνήσυχη πιο πολύ ή δόνα Ζεσουσία.

—Άκόμη, κυρία μου... Ήουχάστε όμως, γιατί όπου νάνε, θ'α φανή... Τ'ον περιμένο άπο στιγμή σε στιγμή!

—Γιατί άργεί έτσι, Παναγία μου; ψιθύρισε ξανά ή λευκόμαλλη άργόντισσα. Μήπως τ'ο συνέθε τίποτε τ'ο δυσάρεστο;

—Όχι, κυρία μου... Θ'α τ'ο μάθανα άμέσως, τότε... Ήουχάστε, σ'ας παρακαλώ... Όταν τ'ον άφανα και τ'ε ζημερώματα κι' ήρθα έδω για ν'α έκτελέσω κάτι διαταγές π'ου μούδωσε, ήταν πρόσχαρος κι' άνυπόμονα εύτυχιμένος... Φαινόταν, ότι τ'α πράγματα θαδίζαν σύμφωνα με τις μυστικές του έπιθυμίες και με τ'α σχέδιό του... Πιστεύτε με!

—Άλλοίμονο! Έκανε πάλι ή δόνα Ζεσουσία, με άπόνγνισα.

Άπο εκκοσι όλόκληρα χρόνια, τώρα, πού ζ'ω μαζί του ο' αυτές τις έρημιές, ήμέρα δέν πέρασε χωρίς νά κλάψω για τ'η σκληρή ζωή του και χωρίς νά με σπαράξει ή άγωνία για τ'ους διαρκείς κινδύνους του... Άχ Ραφαέλ, άγαπημένο μου παδί!... Ό Θεός με φώτισε τότε, ν' άπαρηθ'ω τ'ον κόσμο, και τ'ον άντρα μου και τ' άλλα μου τ'α παιδιά, για νά τρέξω κοντά στο παραγνωρισμένο κι' άδικημένο και σκληρά τιμωρημένο άπ' τ'ον πατέρα του σπλάγνο μου, για νά τ'ου άνακουφίσω τ'ουλάχιστον κάπως τ'η θλίψη και τις στερήσεις του!...

Η δόνα Λούθ έβουψε στο κεφάλι της πνεμένης άργόντισσας και τ'ης φίλησε με εύλαβική στοργή τ'α μαλλιά. Έπειτα, με έκστασι έαφνική, ουγκλονισμένη άπο κάποιο μυστηριώδες προαιόημα πού γλύστρησε στην ψυχή της σαν άπο Θεία Φώτισι, ψιθύρισε δίχως κι' ή ίβια νά νιώθει τ'η τεραστία σημασία τ'ων λόγων της:

—Μηδέν κάνετε έτσι, καλή μου κυρία... Πιόνς ζέρει άν ό γυιός σας, κινδυνεύοντας τ'ώρα τ'η ζωή του για νά σώσει τ'η ζωή του

ζωή του και χωρίς νά με σπαράξει ή άγωνία για τ'ους διαρκείς κινδύνους του... Άχ Ραφαέλ, άγαπημένο μου παδί!... Ό Θεός με φώτισε τότε, ν' άπαρηθ'ω τ'ον κόσμο, και τ'ον άντρα μου και τ' άλλα μου τ'α παιδιά, για νά τρέξω κοντά στο παραγνωρισμένο κι' άδικημένο και σκληρά τιμωρημένο άπ' τ'ον πατέρα του σπλάγνο μου, για νά τ'ου άνακουφίσω τ'ουλάχιστον κάπως τ'η θλίψη και τις στερήσεις του!... Η δόνα Λούθ έβουψε στο κεφάλι της πνεμένης άργόντισσας και τ'ης φίλησε με εύλαβική στοργή τ'α μαλλιά. Έπειτα, με έκστασι έαφνική, ουγκλονισμένη άπο κάποιο μυστηριώδες προαιόημα πού γλύστρησε στην ψυχή της σαν άπο Θεία Φώτισι, ψιθύρισε δίχως κι' ή ίβια νά νιώθει τ'η τεραστία σημασία τ'ων λόγων της: —Μηδέν κάνετε έτσι, καλή μου κυρία... Πιόνς ζέρει άν ό γυιός σας, κινδυνεύοντας τ'ώρα τ'η ζωή του για νά σώσει τ'η ζωή του

θείου μου, δέν εργάζεται συγχρόνως για την εύτυχια όλων μας; Ή δόνα Ζεουσιότα σκίρτησε, χλωμάσε ακόμη περισσότερο και το παραγαγμένο πρόσωπό της έγινε σαν νεκρικό, μόλις άκουσε τα προφρετικά εκείνα λόγια της νέας. Μά ή άθωότης, την όποια έξέφραζε τό προσωπάκι της δόνας Λουθ, την αποθάρρυνε, κ' ή άγωνιάδης, ή μακρυνή και κρυφή έλπίδα πουλάμπε στην ψυχή της άρχοντίσσας τόσον καιρό—αγετικά με την ταυτότητα του στρατηγού και με τόν σκοπό τού ταξειδιού του στις πόλεις—άρχισε ν' άδυνατιζή πάλι. Μιχανικά είχε ξεστομίσει ή άγνη σενορ'τα τά θαυρώσιμματα εκείνα λόγια της και τώρα ή θλιμμένη της πάλι μορφή έδειχνε πως δέν είχε λβεία για τό τυχόν νόμμά τους...

Ό Άνοιχτόκαρδος, σιωπηλός ως τότε, θεώρησε τη στιγμή κατάλληλη να επέμθε. Ύποκλήθηκε λοιπόν μπρός στις δυο γυναίκες, και τούς είπε:

—Από στιγμή σέ στιγμή, περιμένω την εμφάνιση του άρχηγού μου... Σύμφωνα λοιπόν με τις ρητές διαταγές του, σας παρακαλώ τώρα ν' άποσυρθήτε στο σπήλαιο...

—Θέλω νά τόν αγαλιάσω... Νά τόν φιλήσω... Νά θεσπαιώθω πώς είνε καλά! Ξεφώνισε έκθαμβή και με παραγαμό ή δόνα Ζεουσιότα. Γιατί λοιπόν, αυτή ή απαγόρευσίς του;... Μήπως τού συνέθε τίποτε;

—Δέν κνέμει νά παραστ'αθήτε, κυρία, στη φρικώδη σκηνή, ή όποια πρόκειται νά διαδραματισθί έδω, άμέσως μεθα την σφίξει τού! άποκρίθηκε ευλαβικά μά σταθερά ό Άνοιχτόκαρδος. Αυτή είνε ή ρητή διαταγή του και σας την διαβιβάζω πιστά... Σας όρκίζομαι συγχρόνως, ότι είνε έντελώς καλά!...

Η δόνα Ζεουσιότα άναγκάστηκε νά ύποκόμη μπρός στην καθηγηρηματική άπαίτησι του παιδιού της, και μπήκε στο σπήλαιο "Η δόνα Λουθ πάλι, την άκούλησε ύπάκουα, χωρίς ώστόσο νά πάγη νά ρίχνη φυγαλέες ματιές γύρω της, μήπως τυχόν άντίκρυζε έντομεταξύ τόν αγαπημένο της.

—Αχ, τί εύτυχισμένος πού είνε κανένας, νάχη δικούς του στον κόσμο, πού νά τόν αγαπούν και νά λαγτασούν για την άπουσία του! μουμούρισε κι' ό δυστυχιμένος «έρημοσιπίτης» Άνοιχτόκαρδος, παρακολουθώντας με την ύγρη σθεδόν ματιά του τις δυο γυναίκες και πνίγοντας έναν βαθόν στεναγμό.

Τη στιγμή εκείνη, τά μακρυνά καρταόλια τών Έρυθροδέμων έμπεξαν μία έντειη συνθηματική κραυγή, κι' ό φουρούς πού θρισκόταν στη σκηνή του «Συμβουλίου τών Γεόντων» την επάνελασε πιστά. Άκούγοντες την τότε ό γέροντες της φυλής τών Κομαγγών, σηκώθηκαν και θγήκαν έξω συγκινημένοι δυνατά μά πνίγοντας τη συγκινησί τους κάτω από γαλήνιο παρουσιαστικό.

Την ίδια στιγμή, επίσης, όλοι οι Κομαγγαί πολεμιστά, καθώς κι' οι κυνηγοί, άσπεσαν τά όπλα τους κι' έτρεξαν νά παραστατούν σέ δυο στίχους—άπ' τό ένα πλευρό κι' άπό τό άλλο της έξόδου του σπηλίου—άίμωινα, φαίνεται, με τις προηγούμενες οδηγίες της Μεγάλης Καρδιάς.

Όλοι έβλεπαν τώρα πρós τό θάθος της ζούγκλας, όπου σύννεφα σκόνης ύψονόντουσαν και ξεχώριζαν σέ λίγο μία ομάδα έφ' ππων νά τρέχη με τρελλό καλπασμό πρós τό μέρος του, πρós τό μέρος του σπηλίου δηλαδή.

Έπικεφαλής των και καθάλλα σέ θαυμάσιο και μαύρο σαν τή νύκτα όλογο, ήταν ένας λιγερός και στίβαρος νέος, τόν όποιο όλοι—κυνηγοί και Κομαγγαί—άναγνώρισαν χωρίς φανερή έκπληξι: Ήταν ό Ουακτέγνο!

Ήταν πραγματικά ό Ουακτέγνο, ό όποιος έχρόταν έκκεφαλής μερικόν συμμοριτών του, για νά άπαιτήση την έκπληροσι τών άτιμων όρων του «πακαρέατός» του: Την παράδοσι δηλαδή της δόνας Λουθ στην διαμέριση αγαλιάς του...

Σάν άστραπή οι καθολάρηδες άγοιά διεσχισαν την άπόσταση και σταματώντας έπειτα με θιαο τρέβηγμα χαλιναριών τά όλογά τους, στήθηκαν καταμεσής στους παραταγμένους κυνηγούς και Κομαγγας, έκπληκτοι κάτω με την παγερή και θουθή στάσι τών άντιπάλων τους.

Ξαονικά, και πρίν συνέλθουν ακόμη άπ' την έκπληξι τους αυτή ό λισταί, οι δυο στίχοι τών παραταγμένων όπαδών της Μεγάλης Καρδιάς άνοιξαν γοργά σαν δυο ζωντανές θεντάλιες και τούς κύκλωσαν άπό παντού. Έτσι, οι είκοσι σθεδόν καθολάρηδες με τόν λήσταρχό τους, θρέθηκαν—βίως νά τό περιμένουν—κλειόμενοι σ' έναν σιδερένιο κύκλο πεντακοσίων επάνω—κάτω όπλισμένων ανθρώπων.

Ό Ουακτέγνο έννοιωσε τότε άπείσιό ρίγος άνηυχίας στο κορ-

μί του. Ή εμανούβρα αυτή, την όποια δέν περίμενε—γιατί άλλωδης ύπελόγισε τά πράγματα, σύμφωνα με την πρώτη άκίνδυνη έπισκεψί του—δέν τού φαίνονταν καθόλου καθρηρηστική ή εύνοική για τούς σκοπούς του. Ώστόσο, έχοντας πεπειθί ότι ή ζωή του στρατηγού—αχμαλώτου σού νύχια του και στη διαθέσι του—θά τόν προφύλαγε άπό κάθε κίνδυνο, έκρυψε την άνηυχία του και χαμογέλασε σαρκαστικά.

Έπειτα, ξεχωρίζοντας σέ μικρή άπόσταση μπροστά του τούς γέροντες Κομαγγας—οί όποιοί είχαν έντομεταξύ πλησιάζει στο μέσον του κύκλου—τούς χαιρέτησε με έλαφρή ύπόκλισι κι' είπε άγέρωχα στον Άνοιχτόκαρδο:

—Πού είνε ή σενορία;

—Δέν έχω είδησι, μά την πίστι μου! Έκανε ειρωνικά ό Άνοιχτόκαρδος. Όύτε και έχω νά ύπάρχη έδω καμμία σενορτα γνωστή σας και πρόθυμη στις ύψηλές διαταγές σας!

—Τι σημαίνουν αυτά; ξεφώνισε με τραχύτητα ό λήσταρχος, ρίχνοντας γύρω του ύπουλες γοργές ματιές. Μήπως ή Μεγάλη Καρδιά έχασε την πρό τριών ήμερών έπισκεψί μου έδω;

—Τίποτε δέν έχναίνε ό άρχηγός μου! Ξανάπε με άπαισία ψυχρότητα ό Άνοιχτόκαρδος. Άλλά πρίν φθάσουμε στο ζήτημα αυτό, θά ήθελαν νά έχω πού θρήκατε ή θρασύτητα νά μάς κουβαλήθητε έδω, συνοδευόμενος μάλιστα κι' άπό είκοσι διαλεχτά παληόσκυλλα σαν κι' εσάς!...

—Φίλε μου, έκανε σαρκαστικά ό Ουακτέγνο, ξεχνάτε με πούν μιλάτε κι' έπιφύλασσομαι νά σας τό θυμώδη στην πρώτη κατάλληλη εύκαιρία πού θά μου παρουσιασθί... Και τώρα όμως θά τό άντιληφθήτε κάτω, όταν θά σας στελω—σέ λίγο—την κεφαλή του στρατηγού!

—Πώς;... Θά μάς την στείλετε, είπατε; σάρκασε πύ έν-

τονα ό κυνηγός. Μά τόσο ήλιθιώδης περνάτε, λοιπόν;... Είνε δυνατόν νά σας αφήσομε νά ξεφύγετε, τώρα πού πέσατε σαν τυφλοπούλι στα χέρια μας;

—Ε, σας προκαλώ λοιπόν! ξεφώνισε θροντερά ό άγριεμένος λήσταρχος. Έδω εμια και θά περιμένω—περίεργος κι' όλόκληρος αυτά και μάτια—τό τέλος αυτής της κωμωδίας!

Ό Άνοιχτόκαρδος χαμογέλασε σκληρά. Γνέφοντας ύστερα στο συμβούλιο τών Γερόνων νά πλησιάση, τό γαρέτησε με ευλαβική ύπόκλισι. Κι' έπειτα—στρέφοντας πότε στον Ουακτέγνο και πότε στους σεβασίμους άρχηγούς τών Έρυθροδέμων—είπε με σοσαρή, έπίσημη φωνή:

—Μιλάω τη στιγμή αυτή, έξ όνόματος του άρχηγού του Μεγάλης Καρδιάς κι' ως πληροεούσις του κατά τη σύντημη αυτή άπουσία του... Στην έρημια αυτή πού μάς τρινορίζει, σεβάσιμοι γέροντες, φ'λοι Κοιναγγαί πολεμιστά κι' άναπτοι συνάδελφοι κυνηγοί, οι άθρόοι νίοιο θουβαίνονται... Η φωνή τών νόμων της ανθρώπινης κοινωνίας ξεμυγιάει. όσο νά στήσι τις ακριβές πάμπες και στις άπάτητες ζούγκλες μας και μοιάζει ό Νόμος του Θεού είνε σεβαστός έδω πέρα:

«Ό δόντα άν τ'ί ό δ ό ν τ ο ς, ό φ θ α λ μ ό ν άν τ'ί ό φ θ α λ μ ο υ!»!...

...Έπί δέκα χρόνια τώρα, λήσταρχε, τρομοκρατείς με τά αίμοσταγή κατορθώματά σου τούς Έρυθροδέμους και κυνηγούς, γαμβούζινοους και ταξειδιώτες, χωρίς τίποτε νά σέβεοσι, τίποτε νά λυπασί και μπρός σέ τίποτε νά ύποχωρήσ... Ήθεί κι' άνθρωπιοι νόμοι, αίσθηματα γενναίωψα, φίλια κι' ευσπλαχνία κι' έτι άμοσοφο ακόμη συγκρατεί τούς ανθρώπους άπό σύγουρο άλληλοφάγωμα, όλα αυτά έχουν υποδατηθή ιερόσυλα άπ' τη συμμορία σου κι' άπό σένα!... Λήσταρχε: Ή ώρα του ξελάσσομύ και της σκληρής τιμώρας σου έφτασε άργά ίσως, μά έφτασε έπίτέλους!

Ό Ουακτέγνο λαγνίαζε κρυφά, τώρα. Ή γαλήνια ψυχρότης τών τρομερών εκείνων λόγων καθώς και τά πεντακόσια σθεδόν πρόσωπα τών άπειλητικόν δαιμόνων πού τόν κύκλωναν, είχαν προκαλέοσι στο κορμί του ρίγη έντονωτάτου φόβου. Ώστόσο, παρ' όλη τη νεκρική χλωμάδα του, προσπάθησε νά νικήση την παραχή του και τραύισε άδέθεα:

—Γιατί αυτές ή άκαρπες άπειλές;... Τολμήστε ν' άγγίξετε και μία τρίχα του κεφαλιού μου ακόμη και τότε θά πεισθήτε για την οικτρή σας πλάνη!... Ξεχνάτε πως ό στρατηγός θρίσκειται στην άπόλυτη διαθέσι μου;

—Απατάοσι, Ουακτέγνο! φώναξε τότε θροντερά κάποιος, σκίζοντας με όρμη τις τάξεις τών ένόπων κυνηγών. Ό στρατηγός είνε έλεύθερος πεί!

(Άκολουθεί)

